

Gavat Sensin

– AliKemal · 14 Ağustos 2015

Eskişehir Bahçelievler’de otururken Güllük Mahallesi’nin Bahçelievler ile birleştiği ara bölgede, Talatpaşa caddesinde oturan Meral isimindeki bir kıza büyük bir platonik aşk ile tutulmuştum. Platonik aşk diyorum, çünkü kız yirmili yaşlardaydı, ben ise on altı filan. Kızın oturduğu evin arka tarafında bulunan bir arsada sınıyordum ve kızın bahçeye çıkmasını bekliyordum. Bahçeye çıktığında da, onun için yazdığım şiirleri veya aşk mektuplarını bir kibrit kutusu içinde kıza atıyordum. Yemin ediyordum ki, kız hadi mademki sevgili olalım diyerek karşıma dikilivermiş olsa, heyecandan tek cümle edemeden kaçıp gidecektim; öyle de utangaç birisiydim... Bu kızcağız, bana yüz vermemesine sebep olan asıl sevgilisiyle evlenip kayıplara karıştığında yasımdan dertlere düşmüştüm. O yaşlarda her ne kadar yaslansan da, tesellin de çabuk oluyordu ve benim de daha sonra karşıma çıkan başka kızlara aşık olarak onu unutmam mümkün olmuştu.

Yıllar sonra ben yirmili yaşlara geldiğimde, ebeveynim, tam da bu kızın evi karşısında bulunan Gül apartmanının üçüncü katındaki bir daireye kiracı olarak taşınmışlardı. Haliyle ben de ebeveynimin yanına yerleşmiştim. Bu evde otururken nostalji (geçmişe özlem anlamında) yaşayarak karşıdaki kızın evine bakıyordum arada sırada. Bunlardan birisinde, onun, kucağında beş yaşlarında bir kız çocuğu ve valizlerle çıka geldiğini görünce aklıma ilk gelen şey, kocasını terk edip geldiği olmuştu. Daha sonra annemin komşu dedikodularından edindiği bilgilere göre, kocasının bir Alman kadınıyla anlaşmalı bir evlilik yapması için anlaşmalı olarak boşanmışlardı. Adam Almanya’ya gitmiş, orada iş bularak çalışmaya başlamıştı. Yakında, oturma izni alır almaz evlenmiş olduğu Alman kadından boşanacak ve Eskişehir’e dönerek eski karısıyla yeniden evlenerek onu da Almanya’ya götürecekti.

Beni pencereden bakarken ilk gördüğü an, hayretler içinde kaldığım bir şey oldu. Beni hatırlamıştı ve benimle kendi pencerelerinden sürekli bakışmaya başlamıştı. Aramızdaki cadde, karşılıklı konuşsak birbirimizi duyabileceğimiz kadar dar bir yoldu; hemen iki satırlık bir yazı ile, “seni unutmadığım için bu evi tutup, karşına taşındım,” diye yazıp bir don lastiği ile sapan yaparak yazdığım pusulayı onun bahçesine sıpıttım. Attığım kâğıt topağını aldı, açıp okudu ve itinayla katlayarak cebine filan değil, direk koynuna, sutyeninine içine sokuşturdu. Bunun ayrı bir anlamı var mıydı, hala bilemiyorum; ancak yarım saat kadar sonra oldukça şık bir kıyafet giyinmiş olarak gözleri benim baktığım pencerede, çevreye belli etmeden başıyla peşinden gitmemi işaret ederek evlerinden çıktı. Sinyali almıştım tabii ki...

Üstümde bir kot pantolon ve alacalı bulacalı bir tişört ile evden fırtına gibi fırlayıp peşinden gittim. Beş on adım gerisinde yürüyerek Sakarya caddesine ulaştığımda, “merhaba Meral!” diyerek yanına sokuldum. Elini uzattı, “merhaba Bora!” diyerek elimi sıktı. Hiç tanışmamıştık, ama birbirimizi yıllardır tanıyorduk; bu karşılaşma işte öyle bir andı.

“Seni kaçırmak korkusuyla düzgün bir kıyafet giyinemedim. Kusura bakma,” diye bir cümle kurdum, ama cümle tam da böyleydi, şüpheliyim doğrusu. Kem küm ederek, zar zor konuşuyordum. “Seninle konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki...”

O ise çok, ama çok rahattı. Beni, “gece, saat tam onda çevreye görünmeden bize gel, oturup uzun uzun

sohbet ederiz,” diyerek yanından yolladı.

“Saat tam onda...”

Saati on yapıncaya kadar, her halde hayatımın en uzun saatlerini yaşamıştım. Saat ondan sonra ise, hayatımın en çabuk geçen saatlerini yaşadığıma eminim, çünkü o ilk gecemizde kurduğu çilingir sofrasındaki hoş sohbet ve bana büyük bir ihtirasla açtığı koynunda vaktin sabah olduğunu bile anlayamamıştım. O ilk gecemizdeki sohbetimizde, aklımda kalan tek şey, ben onunla ilgili çektiğim yıllanmış karasevdayı anlatmaya çalışırken, o beni cinselliğin yeterli olduğuna ikna etmişti.

Buna ikna olmuşum, çünkü onunla geçirdiğim gecelerin keyfi, duyulabilecek en büyük karasevdadan çok daha keyif vericiydi.

Yaz gelip de, adının Tarık olduğunu öğrendiğim, boşandığı kocası Almanya’dan izine geldiğinde bu keyiflerimize ara vermek zorunda kaldık. Beni kocasıyla, “Bora’ciğim, kardeşim gibi sevdiğim bir komşu oğlumuzdur,” diyerek tanıştırdığı zaman, kocası da beni kardeş gibi sevilen bir komşu oğlu olarak bağrına bastı. İkisinden de beş-altı yaş küçük kardeşleri gibiydim. Bu kimlikle sık sık üçlü sohbetlerimiz olmaya başlamıştı.

Bir fıkra vardır : “Kadıncağzın birisi, komşu evde oturan külhanbeyinin onca askıntı olmasına direnerek, namusunu korumuşsa da, komşu külhanbeyin kalleşçe fiskoslarla kadının kendisiyle düşüp kalktığını yayması üzerine, hakkında dedikodular alıp yürümüş. Çok kıskanç olan kocası, bu dedikodular kulağına geldikçe de kapıldığı kıskançlık krizleri yüzünden karısına insafsızca dayığı basmış...”

Kadıncağzın sabrının iyice tükendiği bir gün, bak herif, ben seni boynuzlamadığım halde, boynuzladığımı iddia edip zulmediyorsun ya, seni öyle bir boynuzlayacağım ki, boynuzlamam için şalvarımın uçkurunu sen çözeceksin, seni boynuzladıktan sonra da gene uçkurumu sen bağlayacaksın, boynuzlandığımı da ruhun bile duymayacak, ama ben duyurup sonra da seni terk edeceğim, demiş. Bunu dediği için de bir dayak daha yemiş ya, olsun varsın...

Aylar sonra adamın, kadının bu dediklerini unutup, canı bir mantı istemiş ki, karısını yalvar yakar mantı yapması için ikna etmiş. Kadıncağz, tamam, git, kasaptan kıyma, bakkaldan da yumurta, yoğurt ve un alıp gel de yapayım diyerek kocasını yollamış. Kocası gider gitmez komşu evdeki bekar külhanbeye koşturmuş, seninle yatmayı kabul ediyorum, bize gel de yatalım, diyerek, adamı sokmuş evine. Adamı anadan üryan soyup, tahrik ederken kocasının geldiğini duyarak tuvalete sokup, orada saklanmasını istemiş. Kocası gelmiş. Kadıncağz hamuru yoğurmuş, elleri hamur içinde, çok sıkıştım, altına kaçıracağım, çöz şu uçkurumu da, helaya girip çişimi yapayım, diyerek şalvarının uçkurunu çözdürmüş kocasına, helaya girmiş. Külhanbeyinin hela içinde, ayak üstünde gönlünü ederek çıkmış heladan, kocasına, yine, çek şu şalvarımı da uçkurunu bağlayıver, ellerim hamur, diyerek uçkurunu bağlatmış. Sonra da, aç helanın kapısını da içeri bak, diyerek kocasını helaya yollamış. Kocası, hela kapısını açar açmaz, basmış çığığı tabii ki... Kadın o arada çıkmış, gitmiş. Gidiş o gidiş. Gerisindeki iki herifin ne yaptıklarını merak ederek başını çevirip bakmamış bile...”

Meral, bu fıkrayı anımsatan şeyleri yaşattı bana; kocası içkiye çok dayanıksızdı ve çabucak sızıp kalıyordu, sızmış haldeki kocasını sadece külotu kalıncaya kadar bir güzel soyup, yatağına sokarak yatırdıktan sonra, adamın horlamaları kulağımızın dibinde ortalığı inletirken, hemen yatağın yamacında da benimle yatıp saatlerce sevişiyordu. Kocanın dibindeki bu ilişkinin kendisini büyük bir zevke gark

ettiğini söylüyordu. İlk zamanlar böyle bir ilişki beni çok korkutmuştu, ama sonradan tıpkı Meral gibi, büyük bir zevke gark olur olmuştum...

Türkiye’de işsizliğin had safhaya çıktığı o günler patronlarımız yevmiyelerimizi iyice düşürüp, ister çalışın, ister çalışmayın diyerek restlerini çekmeye başladığı için, müzisyenlikten iyice bıkmıştım. Bir yolunu bulup kapağı yurt dışına atan paçayı kurtarıyordu. Üçlü sohbetlerimizden birinde, ben de aynı şeyi yapmak için bir arayış içinde olduğumu söyledim.

Tarık, yurt dışına giderken vedalaşmak için geldiğinde, yurt dışına çıkmanın en kolay yolunu öğrenmiş oldum.

Tarık, “yurt dışına kapağı atmanın en kolay yolu, yabancı uyruklu bir kadın bulup, onunla evlenmektir,” diyordu.

İyi de, benim gibi hiç yabancı dil bilmeyen çekingen ve beceriksiz birisi, yabancı uyruklu kızı nereden bulup, nasıl tavlalar, nasıl evlenirdi. Olacak şey değildi bu...

Tarık, “tavladığınla değil, bunu iş edinen yabancı uyruklu kadınlardan birisiyle evleneceksin,” deyince Türklerle evlenip onları memleketlerine götürerek para kazanan yabancı kadınların varlığını da öğrenmiş oldum. Genelde kerhane karısı, telekız, ya da sokak karısı oluyormuş bunlar ya, olsun varsın. Maksat mutlu bir yuva kurmak değil, yurt dışına kapağı atmak.

Tam bu iş oldu, kurtuldum, diye çılgık atacakken, çığılığı kadınlara vermem gereken parayı duyunca attım. Küçük müçük değil, kocaman bir servetti ödenecek para...”O kadar param olsa, açarım bir bakkal dükkanı, otururum memleketimde,” diyerek, Tarık’a, yurt dışına çıkmanın bu yolunu kotaramayacağımı söyledim.

Beni kardeşi gibi seven sevgili Meral’in sevgili kocasıyla vedalaştık, gitti.

Tam bir yıl sonra Tarık’tan kısa bir mektup aldım. Kendisinin gerekli olan oturma iznini aldığını, Alman karısıyla evli kalmasına artık gerek kalmadığını, sırf, beni yurt dışına götürebilmek için, Türkiye’ye gelirken onu da getireceğini, kendisi Meral ile yeniden evlenirken, boşandığı Alman karısıyla da beni evlendireceğini ve bu işler için ödenen parayı da orada çalışmaya başladıktan sonra taksitle ödeyeceğini yazmıştı. “Tek şartım şu: evlendiğinizde onu sahiplenmeye kalkışmayacaksın, zira biz birbirimize aşımız ve ömrümüzün sonuna kadar birlikte olacağız. Bunu bir sır olarak saklamamı rica ediyorum, özellikle de Meral’in kulağına sakın gitmesin...”

Onun Alman karısını elbette ki sahiplenmeyecektim. Niye sahipleneyim ki? Türk karısı yetiyordu bana... Maksat evlenip bir yuva kurmak değil, yurt dışına kapaklanmak...

İyi ama, o benim karımı sahiplenmiş olmayacak mıydı? Kadın benim nikahımda olacaktı, ama geceleri onun koynunda geçirecekti. Yani, düpedüz benim ona Meral ile yaptığımı o da bana Alman karımla yapacaktı. Bir başka deyişle, bana, gavatlık yaptıracaktı!

Yok... Bu olamazdı.

Hemen iki kelimelik bir cevabi telgraf yazıp, yolladım Tarık’a: “Gavat sensin!...”